

XXVIII.

Духътъ въ укрѣплението.

Единъ десетникъ приближи до Огнянова.

— Що има, Марчевъ?

— Работата не ѝ бива, пошушнж десетникътъ: въ укрѣплението се вмѣква деморализация.

Огняновъ се начумери.

— Оня, който обезсърдчва другитѣ, ще бѣде наказанъ съ смрътъ, тазъ минута! каза той раздражено. — Кои забѣлѣжи ти, Марчевъ?

Десетникътъ му назова четирма души.

— Извикай ги!

Обвиненитѣ се явихж. Тѣ бѣхж възрастни хора — абаджии и търговци.

Огняновъ ги устреми съ погледъ и попита:

— Вие ли, господа, развращавате момчетата?

— Никого не развращаваме ние, отговори сърдито единъ отъ тѣхъ.

— Вие знаете ли такова поведение въ такъвъ критически часъ какъ се наказва?

Тѣ нищо не отговорихж. Но това мълчание изражаваше повече упоритостъ, отъ колкото стресване.

По челото на Огнянова се исписа внезапенъ гнѣвъ, но той го одържа и каза спокойно:

— Идете си на мѣстата, господа... Ние дигнахме революция, и сега е късно да се раскайваме... Ние ще срѣщаме врага тука, и кждѣ Клисуря никой не трѣбва да поглежда... Вие ще запазите кжщята си и фамилиитѣ си, не като идете въ неж, а като стоите извънъ неж! Молж ви, не ме турайте въ трудно положение...

Възстанницитѣ не си отивахж.

Огняновъ ги изгледа смаянъ. Очевидно, това бѣше единъ протестъ.

— Какво имате да кажете още?